

Rolnummer 354
Arrest nr. 68/92 van 12 november 1992

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag gesteld door de politierechtbank te Nijvel (afdeling Nijvel) bij vonnis van 13 december 1991 in zake het Openbaar Ministerie tegen O. Dalcq.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit voorzitter J. Wathelet en rechter F. Debaedts, waarnemend voorzitter wegens verhindering van voorzitter J. Delva, en de rechters D. André, K. Blanckaert, L.P. Suetens, M. Melchior en L. François, bijgestaan door de griffier H. Van der Zwalmen, onder voorzitterschap van voorzitter J. Wathelet,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* * *

I. *Onderwerp*

Bij vonnis van 13 december 1991 in zake het Openbaar Ministerie tegen Odette Dalcq heeft de politierechtbank te Nijvel (afdeling Nijvel) de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt de omstandigheid dat de politierechtbank geen opschorting van de uitspraak van de veroordeling kan gelasten krachtens artikel 3 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, niet de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet, aangezien de andere vonnis- of onderzoeksgerechten, met uitzondering van de hoven van assisen, de opschorting van de uitspraak kunnen gelasten ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Uit het dossier blijkt dat de beklaagde voor de politierechtbank is gedaagd wegens het plegen van verscheidene eenvoudige diefstallen in warenhuizen, welke feiten de artikelen 461, 463 en 465 van het Strafwetboek strafbaar stellen.

De beklaagde is naar de politierechtbank verwezen ten gevolge van de contraventionalisering van het misdrijf door de raadkamer van de correctionele rechtbank op basis van artikel 4 van de wet van 4 oktober 1867 op de verzachtende omstandigheden.

In haar vonnis stelt de politierechtbank vast dat de beklaagde geen gerechtelijk verleden heeft, dat de uit de etalages van de verscheidene warenhuizen gestolen voorwerpen voornamelijk in eerste levensbehoeften bestaan, dat de prijs van die voorwerpen niet hoog is en dat de gedaagde stelt met financiële problemen te zijn geconfronteerd omdat haar man haar in de steek had gelaten. Het vonnis vervolgt : « Gelet op die omstandigheden, en de situatie van Mevrouw Dalcq, was een maatregel van opschorting van de uitspraak van het vonnis misschien nuttig geweest; die maatregel kan haar in het gegeven geval rechtens niet worden opgelegd ». De rechtbank merkt op dat de beklaagde immers niet meer de opschorting van de uitspraak kan genieten omdat te haren aanzien verzachtende omstandigheden in aanmerking zijn genomen in het begin van de procedure, wat zij niet heeft gevraagd, maar wat de Procureur des Konings heeft gerekwireerd.

Voor de rechtbank heeft de beklaagde conclusie genomen waarin zij vraagt de voormelde prejudiciële vraag te stellen.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

De prejudiciële vraag is bij het Hof aanhangig gemaakt door de verzending van een expeditie van de voormelde verwijzingsbeslissing, die op 30 december 1991 ter griffie is ontvangen.

Bij beschikking van 31 december 1991 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers M. Melchior en K. Blanckaert hebben geoordeeld dat er ten deze geen reden was om de artikelen 71 en volgende van de voormelde bijzondere wet toe te passen.

Overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet is van de verwijzingsbeslissing kennisgegeven bij op 23

januari 1992 ter post aangetekende brieven, die op 24 januari 1992 aan de ge-adresseerden ter hand zijn gesteld.

Het bij artikel 74 van de bovenvermelde bijzondere wet voorgeschreven bericht is in het *Belgisch Staatsblad* van 25 januari 1992 bekendgemaakt.

Odette Dalcq, lerares, wonende te Geldenaken, Malen, rue de Sart 56, en de Ministerraad, Wetstraat 16 te 1000 Brussel, hebben elk een memorie ingediend bij respectievelijk op 5 maart 1992 en 6 maart 1992 ter post aangetekende brieven.

Afschriften van die memories zijn conform artikel 89 van de organieke wet overgezonden bij op 13 maart 1992 ter post aangetekende brieven, die op 16 en 20 maart 1992 aan de ge-adresseerden ter hand zijn gesteld.

O. Dalcq heeft bij op 10 april 1992 ter post aangetekende brief een memorie van antwoord ingediend.

Bij beschikking van 25 mei 1992 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest dient te worden gewezen, tot 30 december 1992 verlengd.

Bij beschikking van 8 juli 1992 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de terechtzitting op 1 oktober 1992 vastgesteld.

Van die beschikking is aan de partijen kennisgegeven, die, evenals de advocaten van de partij Dalcq en de vertegenwoordiger van de Ministerraad, van de datum van de terechtzitting op de hoogte zijn gebracht bij op 9 juli 1992 ter post aangetekende brieven, die op 10 en 15 juli 1992 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Bij beschikking van 22 september 1992 heeft het Hof de terechtzitting verdaagd tot 8 oktober 1992.

De partijen, de advocaten van de partij Dalcq en de vertegenwoordiger van de Ministerraad zijn van de datum van de terechtzitting in kennis gesteld bij op 23 september 1992 ter post aangetekende brieven, die op 24 september en 1 oktober 1992 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Op de terechtzitting van 8 oktober 1992 :

- is verschenen :

. Mr. X. Ibarrondo, advocaat bij de balie te Nijvel, voor O. Dalcq;

- hebben de rechters M. Melchior en K. Blanckaert verslag uitgebracht;

- is de voornoemde advocaat gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

A.1. De beklaagde voor de verwijzende rechter laat in de memorie die zij heeft ingediend gelden dat een discriminatie bestaat ten aanzien van diegenen die voor de politierechtbank worden vervolgd wegens het begaan van een overtreding of een gecontraventionaliseerd misdrijf en diegenen die wegens dezelfde feiten voor de correctionele rechtbank verschijnen. Volgens de auteur van de memorie schuilt het verschil tussen die twee categorieën van beklaagden uitsluitend in de rechtbank waarvoor zij worden gedaagd en vloeit het geenszins uit

de objectieve ernst van de feiten voort die zij hebben gepleegd of de ontorende straffen die hun worden opgelegd.

A.2. In zijn memorie vraagt de Minis terraad het Hof de rechtspraak te bevestigen van de arresten 9/91 van 2 mei 1991, 21/91 van 4 juli 1991 en 27/91 van 16 oktober 1991.

A.3. In haar memorie van antwoord stelt de beklagde dat de prejudiciële vraag verschillend is van die welke bij het Hof eerder aanhangig zijn gemaakt en waarnaar de Ministerraad verwijst. Immers, die diverse prejudiciële vragen zouden telkens de schending beogen van de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet bij artikel 3 van de wet van 29 juni 1964 *juncto* andere wettelijke bepalingen, hetzij artikel 4 van de wet van 4 oktober 1867 op de verzachtende omstandigheden of artikel 138 van het Wetboek van Strafvordering. Ten deze zou de vraag tegelijkertijd beperkter en ruimer zijn. Beperkter omdat zij slechts de uitsluiting van de politierechtbank zou betreffen waarin artikel 3 van de wet van 29 juni 1964 voorziet en ruimer omdat zij zou slaan op de algemeenheid van die uitsluiting, ongeacht de wijze waarop de zaak voor de rechtbank wordt gebracht.

- B -

B.1. Artikel 3 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie bepaalt : «De opschorting kan, met instemming van de verdachte, door de vonnisgerechten, met uitzondering van de hoven van assisen en de politierechtbanken, worden gelast ten voordele van een verdachte die nog geen veroordeling heeft ondergaan tot een criminele straf of een correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan een maand, indien het feit niet van die aard schijnt te zijn dat het gestraft moet worden met een hoofdstraf van meer dan twee jaar correctionele gevangenisstraf of een zwaardere straf en de tenlastelegging bewezen is verklaard. »

Op grond van artikel 3 van de wet van 29 juni 1964 kunnen verdachten die voor de correctionele rechtbank zijn verwezen, aanspraak maken op opschorting van de uitspraak, en kunnen zij dat niet wanneer zij bij beschikking van de raadkamer, al is het wegens dezelfde misdrijven, naar de politierechtbank worden verwezen.

B.2. De grondwettelijke regels van de gelijkheid der Belgen voor de wet en van de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zou worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm alsmede van de aard van de in het geding zijnde beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen redelijkerwijze niet evenredig zijn met het beoogde doel.

B.3. Door de verdachten die naar de correctionele rechtbank zijn verwezen toe te staan de opschorting van de uitspraak van de veroordelingen te vragen heeft de wetgever aan hen die geen zwaar strafrechtelijk verleden hebben en die kans maken op beterschap, aan de gevolgen van een veroordeling en een vermelding in hun strafregister en, in voorkomend geval, aan het opzien dat de behandeling op een openbare terechtzitting kan baren, willen onttrekken.

Zonder het gelijkheidsbeginsel te schenden kon de wetgever van het voordeel van zulk een maatregel uitsluiten de daders van misdrijven die tot een veroordeling leiden waardoor geen declassering wordt opgelopen of waarbij de reclassering niet in het gedrang komt, alsook de beklaagden die tot een zware straf kunnen worden veroordeeld.

B.4. Door te oordelen dat er geen aanleiding is om in geval van overtredingen, noch in geval van gecontraventionaliseerde wanbedrijven opschorting van de uitspraak toe te staan, heeft de wetgever daders van een wanbedrijf en van een overtreding of van een in een overtreding omgezet wanbedrijf aan een verschillende behandeling onderworpen die steunt op een objectief en redelijk onderscheid tussen twee categorieën van beklaagden.

Om die redenen,

Het Hof

zegt voor recht :

artikel 3 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie houdt geen schending in van de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet in zoverre het de politierechtbank niet toestaat de opschorting van de uitspraak te gelasten.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, conform artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 12 november 1992 door voormelde zetel waarin de rechters L.P. Suetens en M. Melchior, wettig verhinderd, voor onderhavige uitspraak vervangen zijn respectievelijk door de rechters L. De Grève en Y. de Wasseige.

De griffier,

De voorzitter,

H. Van der Zwalmen

J. Wathelet